

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **MVE Tovačov, s. r. o.**, se sídlem Tovačov, Cimburkova 158, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Komenského 241, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého Kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2013, č. j. KUOK 100087/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2015, č. j. 22 A 32/2013 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2013, č. j. KUOK 100087/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „magistrát“), ze dne 15. 10. 2012, č. j. MMPř/132103/2012/Ba, jímž magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 40 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) a povinnost nahradit náklady správního řízení. Správní delikt měl spočívat v porušení § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona, tedy v nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu bez povolení vodoprávního úřadu a to od 19. 4. 2010 do 17. 7. 2012. Žalovaný

rozhodnutí magistrátu věcně potvrdil, změnil toliko časové vymezení doby spáchání správního deliktu tak, že k němu mělo dojít od 30. 5. 2011 do 24. 7. 2012.

Krajský soud poté, co neshledal napadené rozhodnutí nicotným ani nepřezkoumatelným, omezil svůj přezkum na vyjasnění otázky sporné mezi stranami, konkrétně zda stěžovatel v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval platným povolením k nakládání s vodami, přičemž dospěl k závěru, že takovým povolením nedisponoval, a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil rozhodnutí Okresního úřadu Přerov ze dne 1. 6. 1995, zn. ŽP/Vod.2302/95-235/1-R-Hk, jako individuální akt aplikace práva, kterým bylo právnímu předchůdci stěžovatele povoleno nakládání s vodami. Ve skutečnosti se však nemůže jednat o rozhodnutí správního orgánu, kterým by byla založena individuální práva a povinnosti, protože obsah rozhodnutí v části, v níž povoluje nakládání s vodami, je absolutně nepřezkoumatelný, neboť odkazuje na dokument (provozní řád), který, jak je ve výroku uvedeno, má být odsouhlasen, není ale uvedeno kým, a má platit po dobu rekonstrukce. Tento provozní řád není ani specifikován, ani připojen. Odůvodnění výroku v části a) navíc zcela chybí.

Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud nezrušil napadené rozhodnutí ani rozhodnutí magistrátu. Obě řízení přitom vycházela ze spisového materiálu, v němž se nenachází řádně vydané správní rozhodnutí, ať časově omezené nebo neomezené, a to přesto, že o jeho vydání bylo řádně požádáno dne 15. 3. 1995, aniž by bylo do dnešního dne toto správní řízení ukončeno.

Přesto, že se uložení pokuty jeví jako odůvodnitelné, je založeno na řetězení vad (vydání zmatečného rozhodnutí, akceptování provozu MVE po dlouhá léta, uložení pokuty argumentačně odůvodňované odkazem na udělené povolení s dočasnou platností, navíc dovozovanou z formulace výroku připouštějícího dvojí výklad), za které je odpovědný stát, což nemůže jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel se domnívá, že krajskému soudu neměla uniknout nemravnost uložení pokuty a měl rozhodnutí o jejím uložení zrušit.

Navrhuje proto napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k podané žalobě a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné

pokračování

kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o argumentaci, jíž stěžovatel zpochybňuje existenci řádného rozhodnutí, jímž bylo na (ne)omezenou dobu jeho právnímu předchůdci povoleno nakládání s vodami. V předchozích fázích řízení však stěžovatel argumentoval právě tím, že rozhodnutí o povolení nakládat s vodami ze dne 1. 6. 1995, zn. ŽP/Vod.2302/95-235/1-R-Hk, je platným rozhodnutím, které jej k nakládání s vodami opravňuje. S ohledem na uvedené se nelze v kasačním řízení těmito námitkami věcně zabývat.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo shora konstatováno, argumentace stěžovatele v kasační stížnosti, ať již jde o napadení zákonnosti rozsudku krajského soudu nebo správních rozhodnutí, se odvíjí od nově uplatněné námitky neexistence řádného rozhodnutí o povolení nakládání s vodami, neboť rozhodnutí ze dne 1. 6. 1995, zn. ŽP/Vod.2302/95-235/1-R-Hk, má trpět takovými vadami, že je buď nepřezkoumatelné, zmatečné nebo neexistující (nicotné). Poněvadž tato argumentační linie nebyla uplatněna v žalobě, nemůže se jí Nejvyšší správní soud věcně zabývat.

Jedinou přípustně uplatněnou námitkou je tvrzení stěžovatele, že krajskému soudu neměla uniknout nemravnost uložené pokuty. Nejvyšší správní soud tuto námitku dle jejího obsahu vyhodnotil tak, že stěžovatel krajskému soudu vytýká neuplatnění jeho moderačního oprávnění. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná dikci § 78 odst. 2 s. ř. s., dle kterého *[r]ozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě* (podtrženo NSS). Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že krajský soud je sice za určitých okolností oprávněn snížit výši uložené pokuty nebo od uloženého trestu upustit, nicméně žalobce musí tuto alternativu v žalobě navrhnout. Stěžovatel však v řízení před krajským soudem návrh, jímž by brojil proti přiměřenosti uložené pokuty, nevznesl. Kromě toho je třeba podotknout, že stěžovateli byla uložena pokuta podle § 125a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona za správní delikt spočívající v nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu bez povolení k nakládání s vodami. Za tento správní delikt bylo lze podle § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona uložit pokutu až do 500 000 Kč. Poněvadž však byla stěžovateli uložena pokuta v částce 40 000 Kč, která nedosahuje ani jedné desetiny horní hranice zákonné sazby, je ji nutné hodnotit spíše jako mírnou a nikoli zjevně nepřiměřenou. K přiměřenosti pokuty a možnosti její moderační se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36,

nebo ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí nezákonností ani jinou namítanou vadou; nebyly zjištěny ani vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Pouze *obiter dictum* Nejvyšší správní soud doplňuje, že i kdyby projednal nepřipustně uplatněné kasační námitky, musel by dospět k závěru o jejich nedůvodnosti, neboť rozhodnutí ze dne 1. 6. 1995, zn. ŽP/Vod.2302/95-235/1-R-Hk, založené ve spise, je skutečně rozhodnutím, jímž bylo stěžovatelu právnímu předchůdci vydáno povolení k nakládání s vodami časově omezené pouze na dobu rekonstrukce (v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku). Má-li stěžovatel za to, že toto rozhodnutí trpí naříkanými vadami, je to v této fázi řízení irelevantní. Předmětné rozhodnutí již totiž nevyvolává žádné právní následky, neboť udělené povolení k nakládání s vodami zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno, tj. kolaudací vodohospodářského díla dne 8. 7. 1998. Kromě toho nebyly proti uvedenému rozhodnutí uplatněny žádné opravné prostředky a lhůty k jejich podání již marně uplynuly. Uvedené rozhodnutí je proto s ohledem na zásadu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů nutné považovat za zákonné. Vycházel-li z něj proto jak žalovaný, tak následně krajský soud, nelze jim ničeho vytknout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení mu tak nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu